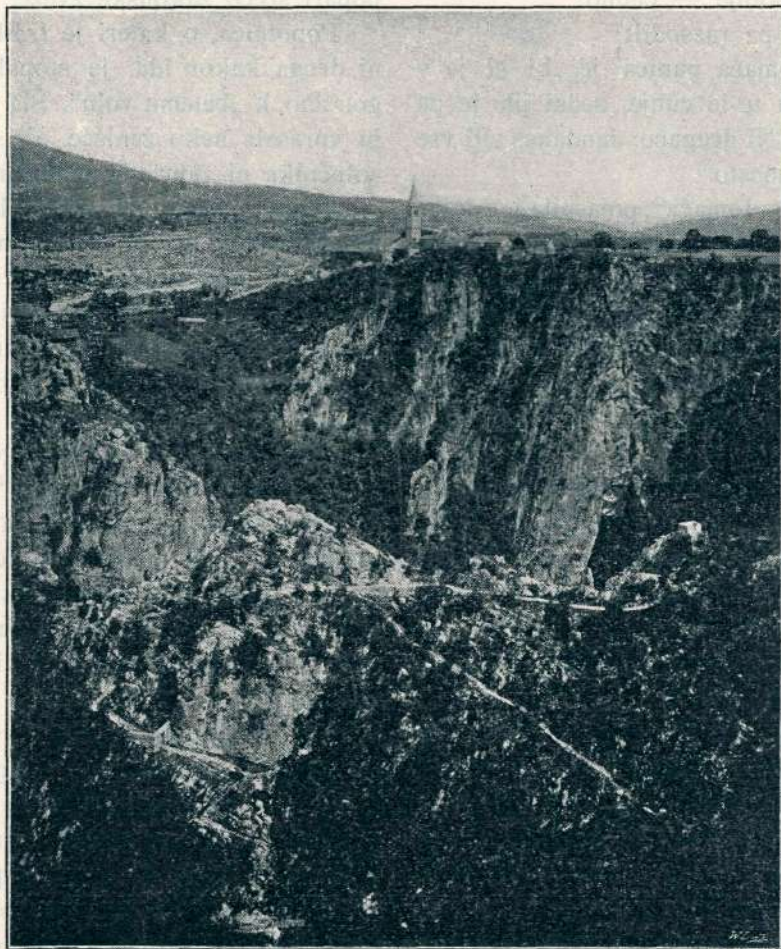

njih nesreče, sploh, da so drugi krivi vsega gorja na svetu. Bog je ustvaril svet za vse; bogatini so ga pa zasukali tako, da imajo srečo, veselje in obilnost oni sami, velika večina pa ima žalje, bedo, glad in žalost.

„A, še pride čas“, je prerokoval slovesno, „ko večina stre prisiljeni jarem ter razdeli kupe bogastva in sede k polni skledi

bogatinov... Pride čas, a mene ne bo več.“ Zamislil se je in veličasten je bil v teh mislih. S tem prerokovanjem je videl združeno srečo svojih otrok; a zdelo se mu je, da ko njega ne bo več in ko zasveti sreča njegovim dragim z zarjo enakosti, ne zasveti niti več vsem njegovim; Idke ne bo več.

Škocijanska jama pri Divači.

Fot. Al. Beer.

In zopet je očital mami Lini stare napake. Toda ta se je bore malo več menila za njegove besede. Skrbela je za otroke, šivala, prala, kuhala, pomivala, vzdihovala in v nekoliko letih pozastavila vse dragocenosti za dobro in slabo pijačo. Kolikor sitnejši je bil stari, toliko manj je okusil slastnih založajev.

V Zagorje je šla samo o dveh letnih semnjih; tam navidezno ni gledala na nič

„Dom in svet“ 1898, štev. 13.

drugega kakor na svoje opravke. Ako jo je pozdravila preprosta ženica, je še odgovorila, obrnivša se v stran; ako je pa imela srečati davkarico ali drugo znanko, umaknila se je v skrajni kot.

Ljudje so zabili nekdanjega oskrbnika z mnogobrojno družino in se čudili potratnosti novega valpta, ki je brezozirno izsekaval gozde, ne vprašaje, smem, ali ne smem.